

Lapvég

Azt mondja a főszerkesztő, s a főszerkesztőnek csak-csak tudnia kell, mit mond, hogy megszűnik az Iskolakultúra. Na mondom, ha megszűnik az Iskolakultúra, akkor megszűnik itten az én rovatom, ez a bizonyos *Lapvég* is. (Kurziváltuk, és jól tettük a kurziváltást.) Temessük el! Eltemessük. Meghalt a király, éljen a király. De van-e legalább új király? Nem látom az új királyt. Attól persze még van, hogy én nem látom, lehet, hogy úgy van, hogy én ne lássam. Akkor pedig ki lássa, ha én nem látom? Jó a szemem, fiatal, negyven éve én is azzal nézek kifelé. Valaki csak lássa, így remélem. Meg mondja még a főszerkesztő, hogy az a baj velünk, mert hogy lenne itt privatizálódás meg mifene, hogy túlságosan liberálisok vagyunk. Úgy is mondhatnók, hogy az Iskolakultúra egy kimondott liberális fészek. De nem mi mondhatnók úgy, hanem mások mondják kimondottan, hogy mi vagyunk a liberális fészek. No én ezen csak röhögök, mert az rendben van, hogy a Viola egy liberális, meg tudnák én itt mondani még liberálisokat melléje, hogy legyünk egy kibaszott nagy liberális fészek (eztet majd itt kihúzza a f.sz. – mert megszűnni megszűnünk ugyan, aljasan bánnak el velünk ugyan, gennyesen történik meg a dolog ugyan, de mi szalonképesen hunnyuk le a szemünket rá, nincs csúnya beszéd, mely tudvalévően életemem), de azért már mégis, elvtikéim! Hát jó, elébb beszéljünk szépen. Elhullt csatában a derék. Ez elég szép volt? Kösz a taps, haver. Szóval, itt van ez a liberális fészek. Kérem, énrám monták már, hogy liberális szemétje, de hát én kibírok mindent, amíg kibírok mindent. De jót röhögök, hogy a Szakály majd Bécsben biztos infarktusos lesz, ha meghallja, hogy ő egy liberális, a Szakály doktor, Bécsben, hogy ő egy liberális fészekrakó. (Csak tegye el csendben a dolgot, javasolgatnám innen bölcsen, jól jöhet még egyszer, csak nézzen körül a büszke doktor, ami tegnap bélyeg, máma kitüntetés, ráadásul mennyi, és mennyi cenken, szarrágó kádár-kalandoron...) Mondjuk, ennyit a tréfának megengedve. Amit még elmondanók itten, hogy én ezt a lapot tudtam szeretni. Nem biztos, hogy jó lap volt, de jobb azoknál, amelyeket nem szeretek, és én a magyar ilyen-olyan lapok nagy részét csöppet se csípom. Okádhatnákom van tőlük, ugye, mer gyávák és gennyesek. Meg elmondanók, hogy én ezt a rovatot is igen megszerettem, noha Géczi főszerkesztő egy kurva kbszt fillért nem adott soha érte, ami k.kbszt smucigság. No de én őtet szeretem, ha fizet, ha nem. Fizethetett volna azért, én is píz-ből élek.

Vége a lapnak? Legyen, nem köll. Senkinek, mert ha köllene, adnának rá pízt. Vagy – szólanának érte a píz nélküliek, de hanggal bírók. Jó tanárok, derék magyari katedrai széphölgyek és uracsok, kik csöppet is szerettetek vala minket, és tán ezt a hátsófertályi dumálgatást is itten, mely szólt valaha szebben, míg annak értelme vót: legyetek jók! Vagy ahogy a költő mondja: Most uraim, jó'tszakát. – Fel tapsra hát, ki jó barát, S zalán megjavítja magát! (Ei)

ZALÁN TIBOR